

Ingen beskyttelse mod årelang vold og terror

Jeg har i dag tre drenge, en på 14 år fra et ægteskab i USA, og to drenge på 8 år og 6 år med en dansk far. Min historie handler om sidstnævnte, som gennem flere år har terroriseret mig og drengene, uden at nogen stopper ham.

Jeg møder manden i 1998, som jeg tror er manden i mit liv, og indleder et forhold til ham som udvikler sig gradvist med psykisk og fysisk vold og terror.

Jeg er forblændet og naiv i mange år, og opdager jeg er gravid, efter jeg faktisk har forladt ham, men vælger alligevel at beholde barnet - bor ikke sammen med faderen. Jeg føder alene. Jeg har forældremyndigheden alene.

Konflikter og vold fortsætter, og jeg flytter i skjul, hvor han anmoder om samvær i 2002. Dette starter og suspenderes efterfølgende. Kort tid efter da, vælger han ikke at have kontakt til drengen.

Jeg tilbringer en nat med ham, før vi igen cutter forbindelsen, og jeg bliver gravid. Jeg føder igen alene, og er igen alene med forældremyndigheden.

Han dukker pludseligt op i vores liv igen, søger samvær med begge børn og kræver DNA-test på den yngste. I 2004 starter samværet som overvåget og fortsætter indtil 2005, og igen i 2006 med ny samværsafgørelse.

Han har i mellemtiden fået 2 børn yderligere med en kæreste.

Vores forhold til hinanden er meget konfliktfuldt og præget af uroligheder. I 2008 kontakter jeg statsforvaltningen med mine bekymringer. Historien gentager sig med hans kæreste med konflikter og uro og børnene blandet ind i dem.

Faren udøvede vold overfor den ældste af vores drenge i slutningen af 2008. Jeg anmeldte det til politiet, men jeg turde ikke gå videre med sagen, da jeg var bange for, hvad han kunne finde på.

I januar 2009 skriver jeg min første skrivelse med dyb bekymring om børnenes trivsel under samværet til statsforvaltningen. Børnenes adfærd har ændret sig markant, og deres modvilje mod at komme over til deres far er vokset kraftigt.

Vi bliver indkaldt til tværfagligt møde, men han aflyser mødet kort tid før dagen, og samtidig chikanerer han mig på det værste med trusler, beskeder, sms'er, dukker op i tide og utide, samt skaber voldsomme konflikter verbalt og fysisk imod mig, mens børnene er tilstede.

Jeg kontakter en jurist på statsforvaltningen, som råder mig til at suspendere samværet den ene weekend, hvor konflikterne har eskaleret voldsomt. Hvis jeg føler, han er til fare for mig og børnene, bliver jeg oplyst om, at det er min pligt at suspendere samværet. Dette gør jeg så samme dag, og det udvikler sig meget mere konfliktfuldt.

Vi tager til min mors bopæl, hvor han dukker op og senere bliver sendt væk af politiet.

Dette udarter sig til, at jeg og børnene må holde os i skjul i yderligere 1 måned før næste møde.

Jeg ringer adskillige gange for at fremskynde mødet. Tre skrivelser sender jeg med opmærksomhed rettet imod det høje konfliktniveau. Der foreligger politianmeldelse og underretninger også.

Jeg tager kontakt til politiet for at få tilhold, og også her ringes der op for at fremskynde et møde, men alt er forgæves.

Mødet finder sted en måned efter, og jeg oplever, at det er svært at forstå juristen, som er sagsbehandler, da hun ikke taler tydeligt dansk.

Hun vil slet ikke lytte til forhenværende konflikt. Underretning og politianmeldelse finder hun ikke relevant, og hun siger, at vi skal kikke fremad, og at jeg skal samarbejde.

Jeg ønsker overvåget samvær, mens faderen som altid ønsker uovervåget samvær med erstatning.

Da vi ikke er enige, forlader vi mødet med besked om, at der træffes en afgørelse inden for 3 uger.

Nogle dage efter modtager jeg et brev, hvorpå der står, at afgørelsen tilbage fra 2006 er gældende, indtil ny afgørelse

træffes, og der er medvidere afslag på mit ønske om overvåget samvær. Skrivelsen er smækfyldt med stavfejl og forkerte data samt forkerte oplysninger om, hvad vi var oplyst om under mødet.

Afgørelse af 2006 var truffet under helt andre omstændigheder, begge børn gik i børnehave, og faderen boede 8 km væk fra vores bopæl. Afgørelsen hed ulige uger fredag kl. 15.00 til mandag morgen 8.30.

Nu gik den ældste i skole, og faderen var for længe siden i flere omgange flyttet, så han nu bor i udlandet. I 2008 havde vi skriftligt oplyst til statsforvaltningen, at vi havde aftale om samvær, som fandt sted i lige uger fredag kl. 17.00 til søndag kl. 17.00. Dette blev også oplyst i statsforvaltningen under mødet. Alligevel lød afgørelsen nu på: Ulige uger fredag kl. 15.00 til mandag morgen 8.30.

?????

Det forstod jeg ikke, og jeg sendte en klage over sagsbehandling og afgørelse.

Faderen havde nu også fået mig indkaldt til fogedretten, da jeg havde suspenderet samværet op til mødet på grund af vedvarende konflikter. Jeg mødte op med advokat, men faderen dukker ikke op.

Han bliver ringet op og laver aftale med dommeren om, at samvær kan finde sted fredag til søndag i stedet for til mandag morgen, da han nu ikke bor i Danmark men arbejder i udlandet. Nu blev der udfærdiget en retsbog, hvorefter samvær fandt sted i ulige uger fra fredag kl. 15.00 til søndag kl. 17.00.

I juni 2009 er jeg igen til fogedretsmøde, da faderen er blevet opmærksom på, at jeg skal dele transportudgifter med ham, og at han ikke skal aflevere børnene efter samvær ifølge forældreansvarslovens nye regler.

Sommerferie bliver også besluttet i fogedretten, og der bliver indsendt skrivelse til statsforvaltningen herom, samt en anmodning om en ny afgørelse, der stadig ikke er truffet.

Der er indhentet underretninger, udtalelser mm., og i august, september og oktober 2009 rykker jeg igen og oplyser, at drengene stadig ikke trives, og faderen ikke overholder aftalen.

Der er fortsat chikane, som fortsætter fra faderens side, og jeg klager igen, også over sagsbehandleren og sagsbehandlingens lange forløb.

Jeg modtager tre kopiskrivelser fra statsforvaltningen til faderen, hvorpå de giver faderen en frist på 10 dage til kommentar. Først i oktober 2009 modtager jeg et langt referat med afslag på klage og skift af sagsbehandler, afslag på ønsker for midlertidigt samvær uden overnatning samt afslag på ønske om børnesagkyndigundersøgelse. Dette på trods af to underretninger på begge børn, bekymrende udtalelser om børnene fra begge institutioner og skole.

Ingen ny afgørelse eller klar transportafgørelse, men et tillæg på et par linjer hvorpå det lyder, at samvær finder sted i ulige uger fredag kl. 15.00 til søndag kl. 16.00

Konflikterne fortsætter, han overholder stadig ikke afgørelsen, men gør som det nu passer ham.

Han har igen udsat mig og børnene for vold og har nu også ansøgt om fælles forældremyndighed og udvidet samvær. Dette skal nu i byretten. Kommunen har reageret, da der igen er underretning og bekymrende udtalelser vedrørende min ældste og hans oplevelse af forløbet og samvær hos far.